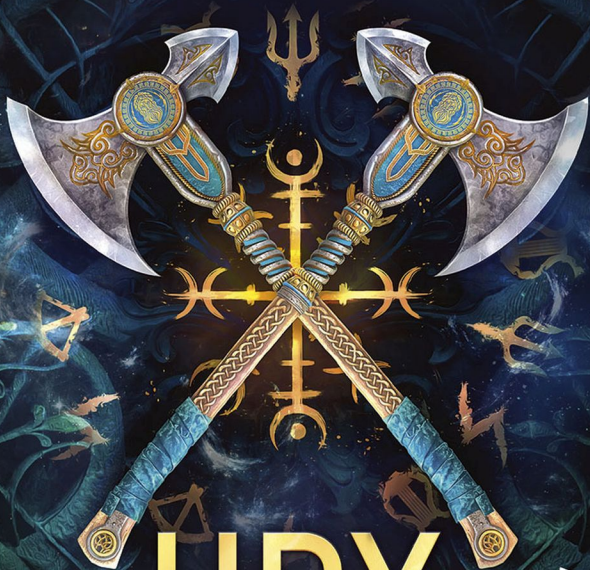

V SMRTELNÝCH HRÁCH JE V STÁVKE
JEJ ŽIVOT - AJ JEJ SRDCE

ABIGAIL OWEN

HRY
BOHOV

IKAR

HRY
BOHOV

ABIGAIL OWEN

HRY BOHOV

Preložila Diana Ghaniová

iKAR

Abigail Owen
The Games Gods Play

Copyright © 2024 by Abigail Owen

All rights reserved.

Cover design by Bree Archer and LJ Anderson

Interior map illustration by Elizabeth Turner Stokes

Endpapers illustrated by Kateryna Vitkovskaya

Edges designed by Bree Archer

Case design by Bree Archer

Interior art design by Elizabeth Turner Stokes

Translation © 2026 by Diana Ghániová

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

This edition is published by arrangement

with Alliance Rights Agency c/o Entangled Publishing, LLC

ISBN 978-80-575-0651-5

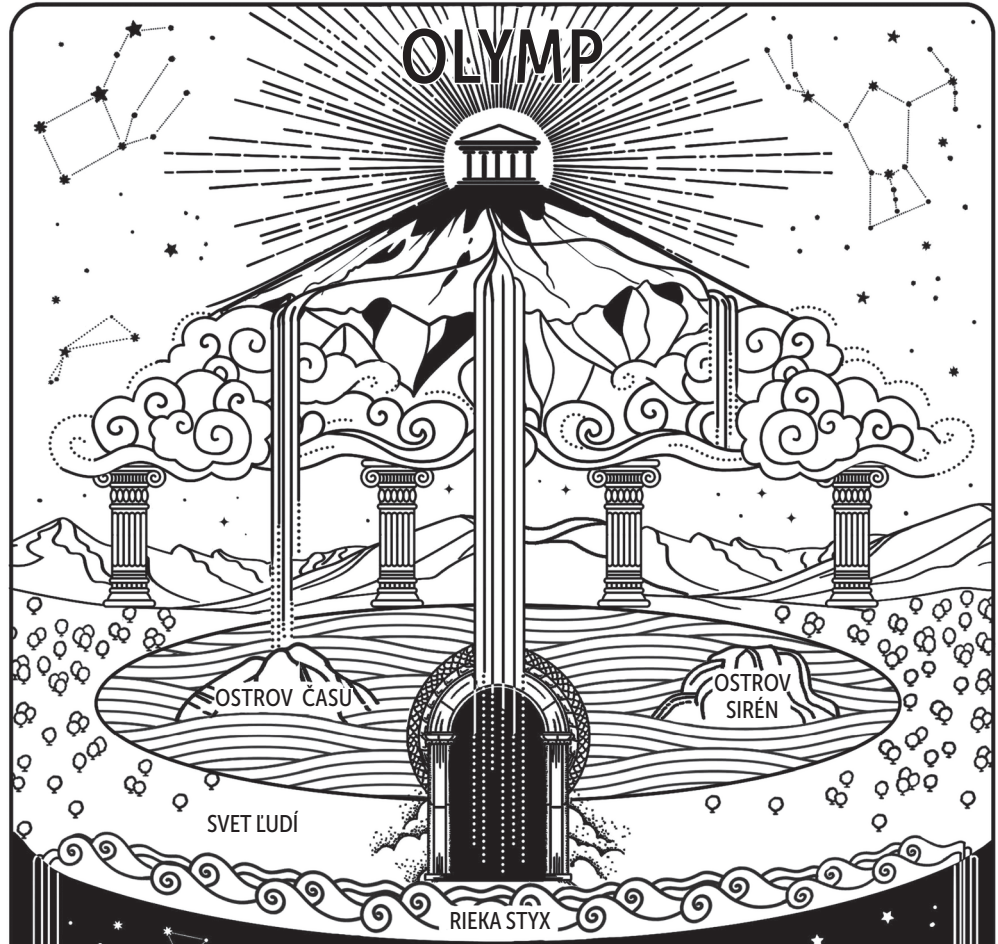
*Venujem Robbiemu, svojmu manželovi, svojej opore,
svojmu partákovi v Jeopardy!, svojmu hrdinovi,
ktorý ma privádza do šialenstva, svojej hviezde –
jeden život s tebou nestačí.*

V knihe *Hry bohov* grécki bohovia žijú medzi nami – a sú nielen ne-smierne príťažliví, ale aj smrteľne nebezpeční. V tomto príbehu sa vyskytujú prvky, ktoré nemusia byť vhodné pre všetkých čitateľov a čitateľky, napríklad krv, násilie (od ľudí, bohov aj netvorov), nebezpečné situácie, hospitalizácie, choroby, zranenia, zvracanie, zneužívanie, šikana, krádeže, izolácia, smrť, smútok, konzumácia alkoholu, bežné fóbie (strach z výšok, ohňa, utopenia, hmyzu a tmy), vulgárny jazyk a sexuálne aktivity. Čitateľstvo, ktoré môže byť na tieto prvky citlivé, nech to vezme na vedomie a pripraví sa na Skúšku ohňom...

OLYMP

PODSVETIE

1. ČASŤ

SKÚŠKA OHŇOM

Bohovia sa s nami smrteľníkmi radi zahrávajú.

A každých sto rokov... im to dovoľíme.

PREDSLOV

Dočerta s bohmi.

Bola som tak blízko. Takmer som dosiahla svoj cieľ, zlomila kliatbu a možno, len možno, aj pocítila lásku jediného muža, po ktorom túžim.

Bezvládne ležím na zakrvavenej zemi a jediné, na čo dokážem myslieť, je: *Čo keby?*

Čo keby som sa nepokúsila zbúrať Diov chrám?

Čo keby som sa nezoznámila s Hádom?

Čo keby som nechcela získať viac, ako mi bol tento svet ochotný ponúknuť...?

Z kútika oka mi vytryskne slza. Vtom sa priamo predou mnou zjaví Diova noha. Pravdepodobne prišiel dokončiť začaté.

Úprimne, radšej zomriem rýchlo, ako by som tu mala sedieť a krváčať.

„Tak do toho, ty sviniar.“

1

FAKT ZLÝ NÁPAD

Nad Diovým chrámom sa zjaví praskajúci výboj elektriny a ja sa strhnem, zatiaľ čo dav v úžase ochká a achká. V San Franciscu žijú ľudia z rôznych spoločenských vrstiev, kultúr a panteónov, ale nemožno poprieť, že patrónom tohto mesta je Zeus.

Nemusím ani pozrieť na svätýňu, aby som vedela, ako vyzerá: je postavená z čistobieleho kameňa s klasickým vrúbkovaným stĺporadím a žiari v jasných purpurových zábleskoch a iskrách, ktoré vrhajú nekončné blesky nad strechou.

Pokrútim hlavou. Na svoje blesky je *nesmierne* hrdý a toto je jediné mesto na svete, ktoré je napájané božskou silou. No ak má Zeus zlú náladu... ehm, zvyknú haprovať svetlá. Viem si predstaviť, koľko času musia tí, ktorí si užívajú neprerušovaný elektrický prúd, stráviť na kolenách v tomto chráme. Radšej by som žila v tme.

„Nemali by sme tu byť,“ zamrmlm si popod nos, zaškrtnem políčko na tablete a rozhliadnem sa v rušnom dave, či nezazriem jedného z našich vreckárov, ktorý sa pohybuje medzi nič netušiacimi ľuďmi.

Dnes večer je mojou jedinou úlohou pozorovať, čo je vlastne všetko, čo sa odo mňa vyžaduje. Pozorovať a zaznamenávať. No zo všetkých mizerných plánov, ktoré môj šéf Felix vymyslel za tie roky, je tento rovnako otrasný ako pokus chytiť Pegasa a predať ho na čiernom trhu. Práve preto bola naša banda roky na Poseidónovom zozname nepriateľov. Áno, banda. Nie je to ktovieako originálny názov, ale sme zlodeji, nie básnici.

V duchu pokrčím plecami. Aspoňže Felix nie je odhodlaný znova ukradnúť Hádovi granátové jadierka. Hádes vraj nie je taký zhovievavý ako Poseidón.

Okrem toho, členovia aj tak nerozhodujú o tom, čo budeme robiť.

Naši rodičia nás poslali pracovať, aby sme za nich splatili ich dlhy, a väčšina zlodejov sa teší z každej práce, ktorá príde. *Akákoľvek* práca je totiž ďalším krokom k vyrovnaní účtov. Pre mňa to však neplatí. Ja už nemám žiadne dlhy. Keď ma rodičia poslali do Rádu, bola som taká malá, že už ani neviem, ako som sa volala. No teraz mám dvadsaťtri, takže to bolo dávno a nerada sa k tomu vraciam.

Výboj svetla ožiari nízke mraky nad nami a o zlomok sekundy sa ozve hlasný rachot, ktorý spustí autoalarmy aj plač detí.

Tentoraz sa naozaj strhnem, ale podarí sa mi ďalej hľadiť rovno pred seba.

„Bojíš sa bleskov, Lyra?“ ozve sa Chance, majster zlodej po mojej lavi. Dnes večer je tým, komu ostatní odovzdávajú ukradnuté veci, ale na okamih sa odtrhne od svojej práce a venuje mi povýšenecký úsmev. Somár.

Ako jeden z najstarších zlodejov v našej bande by mal mať svoje dlhy už dávno splatené, ale nie je to tak – a keďže som v našej bande účtovníčka, presne viem, koľko mu ešte zostáva, a to ho šťve. Práve preto som jeho obľúbený terč.

Najlepší spôsob, ako si poradiť s podobnými exotmi, je ignorovať ich.

Takže sa radšej sústredím na nič netušiaci dav pochlebovačov pred chrámom a na kľukatej ulici, ktorá k nemu vedie. Všetci prišli, aby mali čo najlepší výhľad na polnočný otvárací ceremoniál. Felix by si takú skvelú príležitosť na sériu vreckových krádeží nenechal ujst. Kradnúť tak blízko posvätnéj budovy je riskantné, ale náš šéf zmietol možný hnev bohov zo stola slovami, že je to test pre najnovších členov a zároveň posledná možnosť niečo si zarobiť pred začiatkom osláv.

Raz takto niekoho pripraví o život. Alebo sa stane niečo ešte horšie...

Možno práve preto sem Felix poslal na stráž podradnú účtovníčku, teda *mňa*. Vzhľadom na zvýšené nebezpečenstvo potreboval niekoho, kto by na všetko dohliadol a, citujem, *za každú cenu zabránil tomu, aby niekto rozhneval bohov*, koniec citátu.

A má pravdu. Hnev bohov by som neželala ani svojmu najhoršiemu nepriateľovi. Dokonca ani Chanceovi.

Ako môj starý mentor to Felix vie. Vlastne je *jediný*, kto presne vie prečo.

Skupinka ľudí v mikinách s motívom Dia prebehne popri mne, aby sa dostala vyššie na kopec. Predierajú sa davom a strkajú ma doľava-doprava. Šikovne využijem príležitosť a vzdialim sa od Chancea. Naozaj ho mám najmenej rada zo všetkých. Celý čas z neho nespustím zrak, keby náhodou hrozilo, že nahnevá nejakého boha, ale zvládnem to aj z diaľky.

S povzdychom naňho pozriem. Už sa na mňa neuškrňa a opäť sa venuje svojej práci.

Jedna z našich mladých členiek s jemnými hnedými kučerami sa pretlačí k Chanceovi, obtrie sa o rukáv jeho kabáta, náhlivo sa ospravedlní a zmizne. Hoci je leto, je dosť chladno, takže odev majstra zlodeja nikoho neprekvapuje, čo je dobre. Potrebuje veľa vreciek.

Ani ja som nevidela, ako mu odovzdala lup, a pritom som sa pozorne dívala. Vždy som dúfala, že aj ja sa raz stanem zlodejkou, ale, žiaľ, chýba mi jedna dôležitá schopnosť – nenápadnosť.

Dievčina sa ani neobzrie, znova sa stratí v dave a nikto iný si nič nevšimne.

Chance strčí ruku do vrečka a zamračí sa. Musí prehladať ďalšie dve vrecká, kým nájde korisť. To znamená, že ani on necítil, že mu niečo vložila do kabáta.

Tá nová je dobrá. Na druhej strane, jej mentor je ten najlepší z nás.

Na okamih si predstavím, aké by bolo byť tam s ňou ako zlodejka namiesto toho, aby som všetko sledovala odtiaľto. To však nie je môj osud. Už som sa s tým zmierila. Dosiahla som aspoň toto bez toho, aby som musela hladovať, skončila v priekoze, bola zavraždená... alebo čo.

Mám sa celkom fajn.

Dokonca mám aj svoje vlastné peniaze v skrýši, kde ich nikto nikdy nenájde. Ozajstné mince, nie čísla na obrazovke. Jedného dňa sa možno rozhodnem pre iný život a budem mať prostriedky na to, aby som to urobila.

Budeš však ešte osamelejšia, ozve sa vo mne tichý hlások plný pochybností.

Prestúpim z nohy na nohu. *No, možno si kúpim mačku. Alebo nie. Psa.*

So psom nie je nikto nikdy osamelý, však?

Pozriem na ikonický most Golden Gate Bridge so žiarivobielymi korintskými stĺpmi, ktoré ladia s chrámom a podopierajú ich hrubé závesné laná. O polnoci uzatvoria cestu pre dopravu a dovidia po ňom

vykročiť zhromaždeným ľuďom. Most sa ťahá od mysu Minos, kde sa nachádza chrám, krížom cez záliv až do oslnivého mesta na druhej strane. Mihotavé svetlá lákajú, zatiaľ čo záliv je čierny ako noc a v tme žiaria len svetlá plávajúcich lodí.

Kútikom oka sledujem, že jedna z nových zlodejok sa približuje k po-staršej dvojici. Zjavne zamilovane kráčajú ruka v ruke a mne pri pohľade na nich stisne srdce. Žena sa s námahou štvorá do kopca a pomáha si paličkou, zatiaľ čo muž sa šuchce – kráča dvakrát pomalšie, aby s ním udržala krok. Žena zdvihne zrak a usmeje sa naňho a ja viem, že naozaj nepotrebujú, aby im niekto pokazil večer tým, že im ukradne peňaženku alebo hodinky.

Skôr ako sa mladá zlodejka stihne priblížiť, zapískam. Všetci vedia, že je to signál, aby prestali.

Tolko k tomu, že len pozorujem a zaznamenávam. Dúfam, že Felix to nezistí a nepotrestá ma za prekročenie hraníc.

Zastaví sa, rozhliadne sa a potom sa jej tvár trochu rozjasní a nadšene zakýva. Nie mne. Niekomu za mnou.

„Hej, Boone!“ zavolá. Zrejme si myslí, že zapískal on.

Musím sa ovládať, aby som sa hneď neobzrela.

Boonova tvár je tá, ktorú hľadám každý deň, ale to je *moja* vec. Až keď si do tabletu zapíšem, že sa musím s dievčinou porozprávať, aby na seba počas práce neupozorňovala, dovoľm si obrátiť sa. Stojí naľavo odo mňa.

Boone Runar.

Majster zlodej. Sen každého človeka a nočná mora každého rodiča.

Nedokážem urobiť nič, aby mi pri pohľade naňho neposkočilo srdce. Hlavne keď sa uškrnie, skloní sa k mladej zlodejke a povie niečo, čo ju rozosmeje, skôr ako obaja znova zvažnejú. Pravdepodobne jej pripomína, aby na seba neupútavala pozornosť.

Spustím ruku s tabletom a využijem príležitosť, aby som si vychutnala výhľad.

Vyššie meter osemdesiat, samý sval, brutálna sila a aura „skús si so mnou začať a uvidíš“, opäť vďaka svalom a nedávno pridanej neupravenej hnedej brade, ktorá je o odtieň tmavšia ako jeho vlasy. A fakt, že sa oblieka ako motorkár. Džínsy a koža. A zdanie neklame. Boone sa vie o seba postarať.

Pri pohľade naňho by ste očakávali, že sa bude dvadsaťštyri hodín denne správať ako totálny debil. Mnohí majstri zlodeji, ako je napríklad Chance, sa tak správajú. Je to obranný mechanizmus. Taktika prežitia. No Boone je iný. Najviac sa mi páči, ako sa správa k členom: ako trpezlivý sprievodca.

Po chvíli pošle dievča preč. Keď sa vystrie, rozhliadne sa. Od očakávania mi zovrie žalúdok. Určite nehľadá mňa. Nepochybne hľadá svoju mladú zlodejku – tú prvú, ktorá už priniesla nejaký lup – alebo niektorého z majstrov zlodejov.

Hoci sa díva mojím smerom, Boonov pohľad preletí ponad miesto, kde stojím. Dvakrát.

A potom odíde.

Zhlboka a pomaly vydýchnem, sledujem, ako sa vzdľahuje pomedzi ľudí, až kým sa mi nestratí z očí, a po miliónty raz si želim, aby mojej matke nepraskla plodová voda v Diovom chráme v deň, keď som sa narodila.

V deň, keď som bola prekliata.

2

BUDE TO LEN HORŠIE

„No toto...“ Chance sa mi začne rehotáť rovno do ucha. Strhnem sa, lebo som netušila, že sa znova dostal – nech ho Hádes berie – tak blízko ku mne.

„Už je mi to jasné,“ pokračuje zlomyselne. „Lyra Keresová, si zamilovaná do Boona?“

Jeho slová dopadajú medzi mňa a ostatných v okolí ako malé bomby. Každá z nich exploduje v mojej hrudi. Zasiahol cieľ!

Človek by si pomyslel, že som si na to už zvykla. No dá sa vôbec „prekonať“ túžba byť milovaná, keď som prekliata a viem, že ma nikdy nikto nebude milovať? Súdiac podľa bolesti, ktorá sa odráža v mojej hrudi, odpoveď znie jednoznačne nie.

Medzi členmi sa šíria vlny potláčaných vzdychov a tlmených slov, ktoré sú dostatočne hlasné, aby prehlušili aj neustály ruch v tomto mori ľudí. Najmenej dvaja zvedavo pozrú naším smerom.

Nereaguj, aby si mu nedopriala pocit zadostučinenia.

Neznesiteľne si uvedomujúc prítomnosť obecnstva, sklopím zrak na tableť vo svojich rukách a hanba ma zožiera ako mravce.

Dočerta s ním.

Útek by bol fajn, ale nemôžem len tak zdrhnúť. Slabosť sa vždy zneužíva.

Zahalím sa do svojej hrdosti ako do známeho obnoseného pláštá, vystrčím bok a venujem mu svoj najsladší úsmev. „Máš celý život na to, aby si sa správal ako čurák, Chance. Prečo si nedáš aspoň jeden večer voľno?“

Zopár členov sa zachichoce, alebo možno sú to len cudzí ľudia stojaci okolo nás. Na krku mu navrie žila. Chance je ostrý – od nosa cez obočie

a líčne kosti až po kolená a lakte. Zvyčajne tomu zodpovedá aj jeho hlas. Aj keď má dobrú náladu, rozpráva ostro a stroho.

No keď prehovorí milo a sladko a jeho svetlomodré oči na bledej tvári pohltia zreničky, musíte si dávať pozor. Tak ako teraz.

„Myslíš, že si to všimol?“ V hlase mu zaznie ostrý tón a vlasy na krku mi vstávajú dupkom. „Nečudo, že si vždy nájdeš spôsob, ako mu dať tie najlepšie úlohy.“

„Mal by si byť hlbšie v dave,“ precedím cez zaťaté zuby. Stojím bokom, trochu vyššie na kopci, a urobím krok doľava, akoby som chcela mať lepší výhľad.

Jasné, že nevníma môj pokus vytvoriť medzi nami istý odstup a opäť sa priblíži. „Neboj sa,“ pokračuje. „Určite mu to poviem, keď ho nabudúce uvidím. Ktovie? Možno sa s tebou vyspí z ľútosti.“

Stojí ma veľa úsilia, aby som sa neschúlila, keď ma zasiahnu jeho slová.

Pri všetkých bohoch. Začínam sa triasť. Srať na to. Toto nebudem počúvať.

„Si chuj, Chance.“

Pritisnem si tablet na hrud' ako ochranný výstroj a odídem s vedomím, že ako prijímač ma nemôže sledovať.

„Nie, podľa mňa sa s tebou nikdy nikto nevyspí ani z ľútosti,“ zakričí za mnou. „To by na tebe niekomu muselo aspoň trochu záležať.“

Celé moje telo stuhne, a potom sa rozpáli. Chance mohol rovnako dobre vytiahnuť luk, s ktorým tak šikovne narába, a streliť mi šíp rovno do srdca. Čistá smrť na jeden výstrel.

A povedal to tak nahlas. Nikto v širokom okolí to nemohol prepočuť.

Dýcham nosom a kráčam s vystrčenou bradou s falošnou sebadôverou. Neobzriem sa, no ponad plece ukážem Chanceovi prostredník a nútim nohy, aby fungovali a odniesli ma preč.

Nebude jediný, kto mi za to neskôr vymeria trest. Práve som porušila jedno zo základných pravidiel Rádu. Nikdy nesmieš odísť, kým sú zlodejí ešte v hre. Felix bude *zúriť*.

No je mi to fuk.

So sklonenou hlavou pokračujem v chôdzi do kopca, preč od nich, preč od davov. Smerujem do hájika s okrasnými stromami, ktorý obklopuje chrám, kde je našťastie prázdno a ticho. Len čo je mi jasné, že ma

už nikto nevidí, všetka pýcha, ktorá ma sem priviedla, vyprchá. Opriem sa o strom, nevnímajúc hrču, ktorá ma tlačí na chrbte.

Nikto za mnou nepríde.

Lebo Chance mal v jednej veci pravdu. Nemám žiadnych priateľov. Aspoň nie takých, ktorých by naozaj trápilo, keby som sa dnes večer nevrátila.

Najhoršie je, že sa o všetkom dozvie aj Boone. Čo znamená, že sa s ním budem každý deň stretávať s vedomím, že to *vie*. A čo je ešte horšie, s vedomím, že nikdy nebude cítiť to isté.

Nech sa prepadnem do podsvetia. Radšej by som trčala niekde v Tare.

Utriem si vlhkosť, ktorej sa podarilo uniknúť spod mojej kontroly, a zamračím sa na slzy na ruke, ktoré sa kotúľajú popri hrubej jazve namojom zápästí. Pred mnohými rokmi, keď som takmer zomrela pri pokazenom pouličnom prepade, po ktorom som skončila s dorezaným zápästím a nikto ma neprišiel pozrieť do nemocnice, som si slúbila, že môj *problém* nestojí za slzy. A predsa tu stojím...

„To stačí,“ zamrmlm.

Niečo sa musí zmeniť.

Obrátim sa a zamračím sa na chrám, ktorý sa jagá nad konármi. Dočerta s Chanceom. Dočerta s mojím prekliatím. A rozhodne dočerta s Diom.

Strčím si tablet do vrečka bundy a odlepím sa od stromu. Hnev síce prilieva olej do ohňa mojej bolesti a poníženia, ale zároveň ma naplňuje novým pocitom odhodlania.

V každom prípade skončujem s tým sprostým prekliatím... a už teraz som na tom pravom mieste, aby som to mohla urobiť.

Nastal čas vybaviť si to s bohom.

3

POSLEDNÁ CHYBA, KTORÚ KEDY UROBÍM

Surové pocity vo mne vrú ako jedovatý elixír v čarodejníckom kotlíku. Ešte som sa celkom nerozhodla, čo urobím po príchode do chrámu. Buď budem prosiť toho egoistického čuráka Dia, aby zrušil svoj trest, alebo urobím niečo horšie.

V každom prípade vyriešim svoj problém.

A na rozdiel od minulosti je mi úplne jedno, že s polnočným príchodom Skúšky ohňom začínajú platiť všetky „pravidlá“, ktoré súvisia s týmto tajomným sviatkom.

My smrteľníci vieme len to, ako sa sviatok začína a končí a ako oslavujeme medzi tým. Počas úvodného ceremoniálu si všetci dôležití olympskí bohovia a bohyne vyberú svojho smrteľného šampióna. Oslavy sa končia, keď sa niektorí z vybraných smrteľníkov vrátia. Niektorí sa nevrátia. Tí, ktorí sa vrátia, sa na nič nepamätajú, alebo sa možno boja prehovoriť. A tí, ktorí sa nevrátia... No, ich rodiny sú požehnané, takže je údajne aj tak česť, keď vás vyberú.

Nech je, ako chce, smrteľníci organizujú tento sviatok odnepamäti raz za sto rokov a všetci dúfajú, že si ich vyberie ich obľúbený boh. Čo na to povedať? Ľudia sú hlúpi.

Zeus je pravdepodobne v nebeskom meste na Olympe a má plné ruky práce s prípravou úvodného ceremoniálu, ale ja si to s ním aj tak mienim vyjasniť.

Už nemôžem čakať. Potrebujem len upútať jeho pozornosť. Našťastie všetci vedia, čo má Zeus v našom svete najradšej – svoj prekliaty chrám.

Adrenalín mi koluje v žilách, keď bežím pomedzi stromy. Chrám je už ohradený, ale mám dostatočný zlodejský výcvik, aby som dokázala obísť prekážky bez toho, aby si ma niekto všimol.

Obídem rad dokonale upravených kríkov a prikradnem sa k budove zozadu, lebo je menej pravdepodobné, že ma uvidia. Blesky nad chrámom naplňajú vzduch elektrinou, maskujú zvuky mojich krokov a chlpy na rukách mi vstávajú ako vojačikovia z hračkárskej armády.

Mala by som to brať ako varovanie.

Neberiem to tak.

Pokračujem v ceste.

Hľadím na bieloskvúce stĺpy lemujúce vnútorné miestnosti a snažím sa niečo vymyslieť. Najrozumnejšie by bolo najprv sa modliť a prosiť. No ako tam tak stojím sama v tme a zatínam päste, hlavou mi prebleskuje každá neznesiteľná, mučivá milisekunda utrpenia spôsobeného Diovou kliatbou.

Zmes zlosti, bolesti a poníženia mnou lomcuje tak silno, až sa zatacám. Najhoršie na tom všetkom je, že možno prvýkrát v živote si priznávam, aká som *osamelá*.

Nikdy som nezažila, aké je šepkať niekomu tajomstvá, držať niekoho za ruku alebo mať niekoho, kto by pri mne len sedel, keď je mi nahovno. Ani by sme sa nemuseli rozprávať.

A vtedy...

V opare, akoby som sa na seba dívala zvonka, sklopím zrak na zem a zdvihnem kameň. Napriahnem sa a chystám sa ho hodiť do najbližšieho stĺpa.

V polovici hodu ma však niekto schmatne za zápästie a pritiahne si ma k širokej hrudi. Objímam ma silné ruky. „To teda nie,“ zamrmle mi do ucha hlboký hlas.

Zabudnem na všetky techniky sebaobrany, ktoré mi vtĺkali do hlavy, a namiesto toho sa zmietam v jeho zovretí. „Pusť ma!“

„Neublížim ti,“ povie a ja mu ktovieprečo verím. To však neznamená, že sa nechcem vyslobodiť. Potrebujem si niečo vybaviť.

„Povedala som,“ precedím cez zuby, „aby si ma pustil.“

Zovrie ma ešte silnejšie. „Nepustím, ak mieniš hádzať kamene na chrám. Dnes večer nemám chuť riešiť niečo s Diom.“

„Ale ja áno!“ Kopnem ho a snažím sa mu vykrútiť.

„Je to čurák, chápem. Ver mi,“ zamrmle neznámy ticho. „No keby som si myslel, že záchvat zlosti ho zmení, dávno by som ten chrám zničil holými rukami.“

Nie sú to len slová – niečo v jeho hlase ma prinúti znehybniť mu v náručí, akoby sme obaja zdieľali rovnaké pocity. Rovnaký hnev. Ten pocit mi vyrazí dych a ja sa zakloním, vychutnávajúc si ten okamih. Prvýkrát v živote sa necítim úplne sama.

Takéto to je, keď vás s niekým niečo spája?

V diaľke cvrlikajú cvrčky a ich pomalý rytmus je v súlade s jeho rovnomerným dychom. A teraz už aj s mojím.

„Ak ťa pustím, sľúbiš mi, že už nikdy nezaútočíš na bezbrannú budovu?“ spýta sa mätko.

„Nie,“ pripustím a cítim, ako sa mu z hrude derie povzdych. „Ten tupec si nezaslúži *žiadne* modlitby.“

„Opatrne.“ Hlas sa mu zachveje. Smeje sa?

„Prečo?“ spýtam sa a na perách sa mi zjaví prekvapivý úsmev, hoci ešte pred niekoľkými sekundami som bola pripravená postaviť sa bohovi. „Bojíš sa, že ma niekto zasiahne bleskom, kým budem v tvojom náručí?“

„Také reči by si dokázali získať zopár srdc.“ Hlas má jemný, jeho dych mi šumí vo vlasoch pri uchu.

Stuhnem a brada mi klesne na hrud'

„To je dosť nepravdepodobné,“ zamrmlam. „Zeus sa postaral, aby ma *nikdy* nikto nemiloval.“

Moja trpkosť narazí na hlboké ticho. Môj nezvaný dobrodinec spustí ruky a o krok cúvne, akoby sa bál, že kliatby sú nákazlivé. Okamžite mi začne chýbať jeho teplo a strčím si ruky do vreciek.

„Ne...“ stíchne, akoby volil tie správne slová. „Tomu ťažko uveriť.“

Tak zúfalo chcem uniknúť z celej tejto situácie, že keď zmení tón, najskôr mi to nedôjde. Obrátim sa k nemu. „Počuj, už som v pohode. Môžeš odísť...“

Zvyšné slová sa mi zaseknú na perách.

Ak som pred chvíľou zmeravela, teraz som taká tuhá, akoby som sa pozrela do očí Medúze. Pohybuje sa len moja krv, ktorá mi pulzuje v žilách tak silno a rýchlo, až mi hučí v ušiach. Moja myseľ sa snaží pochopiť, čo mám pred očami.

Ach nie. To hádam nie je pravda.

Zrazu zo mňa vyprchajú všetky pocity, ktoré ma sem dohnali ako banší, ktorá si chce niečo s niekým vybaviť. Zostanem celkom prázdna.

Konečne som pocítila aspoň náznak spojenia s niekým iným a je to...
No...

Prišla som si to sem vybaviť s bohom. Ibaže nie s týmto.

Dokonca aj v tme, keď ju osvetľujú len neustále blesky, vnímam dokonalosť jeho tváre s výraznou čelustou, vysokým čelom, tmavými očami a príliš peknými perami, ktoré sa nehodia k jeho drsným črtám, a je mi jasné, čo je zač. Len bohovia a bohyne sa môžu pochváliť takou krásou. Prezradí ho však až svetlý prameň vlasov, ktorý mu padá do čela a mizne v čiernej štiči.

Každý smrteľník pozná príbeh o tom, ako sa ho raz jeho brat pokúsil zabiť a v spánku ho zasiahol sekerou do hlavy, ale zanechal mu len jazvu, ktorá zmenila farbu vlasov na tom mieste. Je nezameniteľný. Nehovoriac o tom, že je nezabudnuteľný – a to je pre mňa mimoriadne nešťastné.

Zapliesť sa s *týmto* bohom by bolo oveľa horšie ako môj pôvodný plán.

Uteč. Inštinkt ma konečne prinúti pohnúť nohami. Nemá to však zmysel. Okrem toho, inštinkt zostať na mieste je silnejší.

„Obávam sa, že jeden z nás tu nemá čo robiť,“ zažartujem. *Vždy* keď som nervózna, moje ústa predbiehajú mozog.

To bolo nanič, Lyra.

Okrem toho sa nemýlim. Čo robí práve v tomto chráme?

Nič nevraví, stojí so založenými rukami a pozoruje ma rovnako ako ja jeho, s napätím, ktoré naplňa vzduch väčšou elektrinou ako Diove blesky.

Viem, čo vidí – drobnú ženu s krátkymi havraními vlasmi, úzkou tvárou, so špicatou bradou a s mačacími očami. Moja jediná márnivosť. Sú tmavozelené s tmavším vonkajším okrajom a so zlatistým stredom, lemované dlhými čiernymi mihalnicami. Možno keby som naňho zažmurkala? Byť očarujúca však nie je na mojom zozname zručností, a tak tú myšlienku zavrhnem.

Stále zo mňa nespúšťa zrak.

Vyžaruje z neho intenzita, z ktorej som s každou sekundou čoraz nervóznejšia. Pokožka na celom tele ma štekľí.

Ticho medzi nami trvá tak dlho, že začnem znova zvažovať útek.

„Vieš, kto som?“ spýta sa napokon. Jeho hlboký hlas by bol jemný, keby v ňom neznel náznak drsného vrčania. Je ako rovné, pokojné jazero, ktoré narúša niečo pod hladinou.

Myslí to vážne? *Každý* vie, kto je. „Mala by som to vedieť?“

Do horúcich pekiel, prestaň už, Lyra.

Boh pri mojej bezočivej odpovedi trochu prižmúri oči. Tvár mu stvrdne a priblíži sa ku mne dvomi pomalými dlhými krokmi. „*Vieš, kto som?*“

Všetko vo mne sa scvrkne, akoby moje telo už vedelo, že som mŕtva, a dáva si náskok. Strach má príchut', ktorú dobre poznám – v ústach cítim kov, akoby som v nich mala krv. Alebo som si len zahryzla do jazyka.

Bohovia trestajú smrteľníkov aj za menšie prehrešky, ako je to, čo som dnes večer predviedla ja.

Trasiem sa na celom tele. *Pri milosrdných bohoch.*

„Hádes.“ Preglgnem. „Si Hádes.“

Boh smrti a kráľ podsvetia osobne.

A netvári sa nadšene.

4

KRÁSNA, DRÁŽDIVÁ SMRŤ

Hádov sotva viditeľný úsmev pôsobí povýšenecky. „Bolo to až také ťažké?“ Správa sa príliš... rozvážne. Akoby sa rozhodol zahrať to inak. Ibaže to nedáva zmysel.

Bohovia však zrejme nemusia dávať zmysel.

Upútať pozornosť ktoréhokoľvek z nich je zlý nápad. Sú to nevypočítateľné bytosti, ktoré vás skôr preklajú ako požehnajú podľa nálady a toho, ako fúka vietor. Obzvlášť tento boh.

„Teraz sa porozprávajme o tom, čo to malo znamenať,“ pokračuje Hádes.

Zmätene sa zamračím. „Myslela som si, že si už...“

„A ešte v ten večer, keď sa začína Skúška ohňom,“ pokračuje sklamačne, akoby som ani neprehovorila.

Vzdychnem si. „Chceš počuť prepáč, skôr ako ma potrestáš, alebo čo?“

„Väčšina ľudí by predtým padla na kolena. Prosila by o milosť.“

Teraz sa so mnou zahráva. Ja som myš a on je mačka. A ja som jeho večera.

S námahou preglgnem a snažím sa vtlačiť si srdce naspäť do hrdla. „Som si celkom istá, že som už aj tak mŕtva.“ Jasný, že som. Netúžim sa ešte viac strápníť. „Pomohlo by, keby som si kľakla?“

V jeho striebriстых očiach – nie tmavých, ako som si najprv myslela, ale sivých ako ortuť – sa mihne chladná veselosť. Povedala som niečo smiešne?

„Preto si tu?“ spýtam sa. „Kvôli Skúške ohňom?“

Hádes sa na Skúške ohňom *nikdy* nezúčastnil a Zeus nie je práve jeho obľúbený súrodeneček, tak prečo je vlastne v jeho chráme?

„Mám svoje dôvody, prečo som dnes večer tu.“

Inými slovami: *Neklad' bohom otázky, ľahkovážna smrtelníčka.*

„Prečo si ma zastavil?“ Pozriem na chrám, nevnímajúc jeho tón.

Namiesto odpovede si palcom poklopká po brade. „Otázka znie, čo s tebou teraz urobím.“

Teší ho moja situácia? Nikdy som neuvažovala o bohovi smrti – mám čo robiť už s vlastnou smrteľnosťou –, ale začínam mať pocit, že ho nebudem mať rada. Keby sa takto správal Boone, už dávno by sa mi prestal páčiť. „Predpokladám, že ma pošleš do podsvetia.“

Už fakt prestaň rozprávať, Lyra.

Hádes zahmká. „Dokážem aj horšie veci.“

Rovnako ako pri Chanceovi, ustúpiť už nie je možnosť. „Ale čo?“ Nakloním hlavu a tvárim sa, že to ešte neviem. „Počula som, že rozdávaš zaujímavé tresty.“

„Som poctený.“ Posmešne sa ukloní. „Mohol by som ťa prinútiť kotúľať kameň do kopca a nikdy by si sa nedostala na vrchol, len by si každý deň po zvyšok večnosti začínala odznova.“

Tak už dávno skončil Sifyfos. „Mám pocit, že tento konkrétny trest vymyslel Zeus.“

Zovrie pery. „Bola si pri tom?“

Pokrčím plecami. „V každom prípade, znie to ako dovolenka. Pokojná, ničím nerušená práca. Kedy začínam?“

Tá moja papuľa ma nakoniec zabije.

Čakám, kedy skončím v podsvetí, alebo kedy sa v Hádovej ruke zjaví jeho slávny dvojzubec, ktorým ma prepichne.

Namiesto toho pokrúti hlavou. „Nezabijem ťa. Zatiaľ.“

Naozaj? Mám mu veriť?

Zrejme postrehne ostrážitosť v mojich očiach, lebo zatne zuby, akoby ho vytáčalo, že pochybujem o jeho slovách.

„Uvolni sa, Hviezdička.“

Pri tom oslovení zaváham. Preňho to zjavne nič neznamená. Keď nepokračuje, aj mne sa podarí stíchnuť a namiesto toho si všímam ďalšie podrobnosti na bohovi, ktorý stojí pred mnou.

Nie je celkom taký, ako som očakávala. Teda okrem toho, že je pochmúrny a zamyslený.

Ide o to, čo má na sebe. Obnosené topánky a džínsy, nech je mu Elýzium ľahké. Džínsy mu visia nízko na úzkych bokoch a dopĺňa ich svet-

lomodrá košela s vyhrnutými rukávmi, pod ktorou sa črtajú opálenejšie predlaktia, ako by som čakala od niekoho, kto žije v podsvetí. Kto by to bol tušil, že aj predlaktia môžu byť sexy?

Na košeli má vintage kožené traky, ktoré sa podľa mňa spájajú medzi lopatkami. Kovové krúžky na trakoch vyzerajú, akoby plnili nejaký účel, na ktorý ich momentálne nepoužíva. Sú určené na zbrane? Alebo má Hádes problémy s chrbticou?

„Prešiel som kontrolou?“ zatiahne.

Vrátim sa zrakom naspäť k jeho tvári. „Vyzeráš inak, ako som si predstavovala.“

Zdvihne obočie. „A čo si čakala? Že budem celý v čiernom? Alebo celý v koži?“

Cítim, ako mi do tváre stúpa teplo. Čakala som niečo podobné. „A nezabúdaj na rohy. A možno aj chvost.“

„To je iný boh smrti,“ podráždene vyprskne a potom zamrmle niečo o tom, že neznáša očakávania.

Myslím, že naráža na plnenie očakávaní. Zvláštno, že mám niečo spoločné s bohom. Možno som prekliata, ale nech sa prepadnem, ak dovoľm, aby to určovalo, kto som.

„Tvoj domov v podsvetí je Erebus,“ podotknem.

„No a?“

„Volá sa... Počkať.“ Zdvihnem ruku. „Krajina *tieňov*.“

Niektoby mi mal zalepiť ústa lepiacou páskou.

Hádes si strčí ruky do vreciek a uvoľnene sa oprie ako uviazaný dravec. „Vždy som mal pocit, že je to dosť neoriginálny názov. Je to podsvetie. Jasné, že sú tam tieň.“

Tento rozhovor tuším nikam nesmeruje. „Asi hej.“ Môj mozog si však nemôže pomôcť, a tak sa zamyslím nad jeho slovami. „V podstate nie si boh tieňov ani bohyňa noci.“

Rozbieham sa. „A ak je to s tým ohňom a sírou pravda, zrejme je to tam dolu celkom dobre osvetlené.“

Jeho oči po mne blysnú ako naostrené nože.

Neviem, či ho moja poznámka urazila, alebo zaskočila.

Nanešťastie pre nás oboch mám dobrú predstavivosť – a svoje názory. „Keď sa nad tým zamyslíš, máš problém s vnímaním.“

„Ja mám problém s vnímaním?“ zopakuje.

„Áno, máš. Ak smrteľníci niečo nevidia na vlastné oči, uveria tomu, čo im niekto povie. Ja som vždy počúvala, že Hádes je temný, páchne ohňom a pokrývajú ho tetovania, ktoré dokáže podľa ľubovôle oživiť.“

Pohľadom si ma premeriava tak pomaly, až mi do líc stúpa horúčava. „A pritom si celá v čiernom a potetovaná práve ty, Hviezdička,“ podotkne.

Pozriem na svoje priliehavé čierne tričko a džínsy – takže nie som celá v čiernom. Jeden rukáv sa mi mierne vyhrnul a odhalil čierne tetovanie na svetlej pokožke na zápästí. Dve hviezdy. Tretia je na mojom druhom zápästí, a keď spojím ruky, vytvorí Orionov pás.

Jednou z mála vecí, na ktoré si spomínam pred prijatím do Rádu, je, ako som sledovala Orion na nebi za oknom svojej izby. To súhvezdie je nemenným, stálym znakom noci.

Preto ma už dvakrát nazval Hviezdičkou? Stiahnem rukáv.

„Takže...“ Prestane sa ležérne opierať a podíde o krok bližšie. Tak blízko, až ma v nose poštekľí jeho vôňa, a vtedy zistím, že boh smrti vonia ako tá najtmavšia a najhriešnejšia horká čokoláda.

„Ako sa voláš?“ spýta sa.

Rozhodne *nechcem*, aby nejaký boh poznal moje meno. „Felix Argos.“

Hádes ma neusvedčí z klamstva. Len ma pozoruje a hodnotí, akoby nad niečím uvažoval. Pravdepodobne nad tým, ako zaujímavá ma potrestá.

„Takže...“ Napodobním ho a obzriem sa na chrám a cestu vedúcu dolu kopcom. Útek je blízko, a predsa ho nemám na dosah. Som ako vták v otvorenej klietke, pred ktorou sedí mačka. „Čo bude teraz?“

„Čo si myslela tým, že si prekliata?“

Ech. *O tom* sa nechcem baviť. „Ty to nevieš?“ odpoviem otázkou.

„Vysvetli mi to, ako keby som nevedel.“

„A čo ak nechcem?“

Zdvihne obočie a ja pochopím. Snažím sa nezatínať zuby a nemyslieť na to, že Hádes je len druhý, komu som to kedy prezradila.

Zhlboka sa nadýchnem. „Pred dvadsiatimi tromi rokmi, keď som bola ešte v matkinom bruchu, sem moji rodičia prišli, aby priniesli obeť a pomodlili sa za požehnanie pri narodení. Vtedy matke praskla plodová voda a tvoj brat sa zjavne urazil, že znesvätila jeho posvätný svätostánok. Za trest preklial jej dieťa – teda mňa –, takže ma nebude nikto nikdy milovať. Tak. A to je všetko.“

Pohľad mu stvrdne. Tvári sa tak vypočítavo, až o krok cúvnem.

„Zariadil, že ťa nebude nikto nikdy milovať?“ zopakuje, akoby mi celkom neveril.

Prikývnem.

Kvôli tej kliatbe sa ma rodičia vzdali. Tvrdili, že to bolo kvôli dlhom, ale ja viem, že to tak nie je. Kvôli nej som ako trojročná skončila v Ráde zlodejov. Preto nemám žiadnych verných priateľov. Preto Boone...

Až do dnešného večera som sa presviedčala, že by to mohlo byť aj horšie. Mohla som skončiť ako potrava pre krakena alebo s hadmi namiesto vlasov a kamennými sochami namiesto priateľov.

Ibaže ma to priviedlo až sem. Stojím pred iným bohom. Horším bohom.

Pred bohom, ktorého moja kliatba zjavne zaujíma. Prečo? Lebo ju na mňa uvalil Zeus? Súčasný kráľ bohov je čurák. V tom sa so mnou zhoduje aj Hádes. Otázka je, čo so mnou teraz urobí?

Hádes na mňa takmer apaticky mávne rukou. „Môžeš ísť.“

Môžem...

Počkat'... Čože?

5

BOHA SA NIKDY NEPÝTAJ PREČO

„Môžem... odísť? Naozaj...“
Hádes pomaly zdvihne obočie. „Chceš sa hádať?“

„Nie.“ Darovanému koňovi na zuby nepozerať... alebo darovanému úniku cez poklop.

„Tadialto,“ povie.

Vykročí po inej cestičke, ktorá vedie dolu kopcom. Mám ho nasledovať? Hádes sa namiesto chôdze zakráda. Sústredím sa na jeho topánky, lebo hľadiet mu na chrbát – na kožené traky medzi lopatkami a, mimochodom, aj dokonale tvarovaný zadok – skrátka nedokážem.

Zadržím dych, celé telo ma nepríjemne štekli a snažím sa s ním udržať krok. To je tá „surová sila bohov“. To je jediný dôvod toho šteklenia.

Nie som si istá, či tomu verím.

Kráčame mlčky, až kým sa pred nami nezjaví chodník, ktorý vedie paralelne s hlavnou ulicou. A davy ľudí. Prestanem kráčať. Aj on zastane a obzrie sa. „Problém?“

„Uhm...“ Zadívam sa zaňho a on nasleduje môj pohľad. Ešte tri kroky a všetci nás uvidia spolu. Uvidia *ma...* s bohom smrti.

„Nimi sa netráp,“ povie, akoby mi čítal myšlienky. „Len ty ma vidíš takého, aký som v skutočnosti. Všetci ostatní vidia iba obyčajného smrteľníka.“

Jasné. Super. Lenže členovia, ktorí sa tu ešte zdržiavajú, ma uvidia s neznámym mužom a začnú sa vypytovať. Ako sa z toho vyvliečiem?

„Pod.“

Asi nijako. Vyjdeme na preplnený chodník a ja zastanem. Mala by som sa rozlúčiť, skôr ako sa rozídeme... alebo čo?

Nenápadne sa mu ukloním. „Vážim si, že si ma nezmietol.“

Mám pocit, že som už v bezpečí, odvrátim sa a chcem odísť, no vtom ma pevne chytí za plecía a obráti k sebe. Zrazu hľadím do jeho planúcich očí pripomínajúcich roztavený kov. Vyzerajú ako žeravé uhličky.

„Dávaj si pozor na jazyk, Hviezdička,“ povie hlasom, ktorý už nie je taký uhladený – teraz je skôr ako surový hodváb. „Nikdy nevieš, kedy bohovia prijmú hodenú rukavicu... V iný deň by som ju pravdepodobne prijal aj ja.“

Každá čiastočka môjho tela je napnutá, akoby mala prasknúť, v žilách mi koluje adrenalín a pokožka sa mi napína. A v tom spočíva celý problém. V tej chvíli si pripadám... *živá*. Akoby každá sekunda, ktorá mi zostáva, bola vzácna, lebo tie sekundy sú počítané.

„Zmieš niekoho je rýchla smrť,“ zašepkám. „Sú aj horšie veci.“

Oči mu vzplanú, skúmavo mi pozrie do tváre a ja zadržím dych, očakávajúci záblesk bolesti pred prázdnotou smrti. Tak si to predstavujem.

Neprichádza.

Namiesto toho sa jeho výraz zmení. Zmena je taká nepatrná a pomalá, že si ani nie som istá, či ju naozaj vidím, ale jeho varovný pohľad postupne... zmäkne. Vyžaruje z neho iný druh tepla.

Hádes zdvihne ruku a prstom mi prejde od sluchy k brade. Ten dotyk je ako jemný šepot na mojej koži a zanecháva za sebou opojný pocit. Dívá sa na mňa a ja naňho. Viem, že by som mala odvrátiť zrak. Z nás dvoch som ja tá smrteľná, takže *ja* by som mala byť tá, ktorá sa zlomí, ktorá sa vzdá, ktorá prizná porážku.

Nemôžem. Neurobím to.

„Máš pravdu, Hviezdička,“ zamrmla. Pohľadom sklízne nižšie a pristaví sa mi na perách. „Sú aj horšie veci.“

Vtom sa jeho pohľad zmení z ohnivého na ľadový. Náhle sa vystrie, obráti ma a jemne ma postrčí do davu, akoby vypúšťal rybičku naspäť do mora.

Hoci mi zvyšok tela prestal fungovať, nohy ma nejakým zázrakom odnášajú preč. Prejdem zo desať metrov, kým na mňa zavolá. „Nenarob si problémy, Lyra Keresová.“

Zastanem, ale neotočím sa. Toto meno som mu neprezradila.

Rada by som vedela, odkiaľ ho vie a prečo sa ma naň pýtal, keď ho už zjavne poznal, ale konečne – hoci trocha prineskoro – sa ozve môj pud sebazáchovy a útek je doslova za rohom.

Zdvihnem ruku na pozdrav, pokračujem v chôdzi a počítam kroky, akoby boli moje posledné.

6

PÁR VYVOLENÝCH

Povinná účasť na otváracom ceremoniáli Skúšky ohňom je horšia ako plavba po rieke Styx.

Felix stráca nervy. Viem to, lebo vždy keď ho zazriem v dave ľudí, škrípe zubami a prudko sa rozhliada. Milé, že sa konečne ukázal. Aspoň sa mi podarilo pripojiť k ostatným na mestskej strane mosta bez toho, aby ma zbadal.

Vlastne je to malý zázrak.

Nevšimli si ma ani Boone a Chance. Mám plán, aby to tak aj zostalo. Len čo sa začne ceremoniál, nenápadne sa odkradnem naspäť do brloha. Nielen aby som sa vyhla rôznym konfliktom, ale aj aby som spracovala všetko, čo som dnes večer zažila. Hlavne s istým bohom.

Felix obráti pohľad mojím smerom a ja sa prikrčím, aby som bola čo najmenšia. Možno nevie, že som predtým zanedbala svoje povinnosti, ale teraz nie je čas to zisťovať. Keď ma nezbadá a odvráti sa, uľahčene si vydýchnem a na tvári sa mi zjaví nenápadný úsmev. Podráždenosť jeho drsným črtám naozaj nesvedčí.

Nič mu však nevyčítam. Toto je raj pre zlodějov. Tolko plných vrečiek, no všetci majú zviazané ruky, lebo je tesne po polnoci a sviatok sa oficiálne začal.

Davy ľudí sa na seba tlačia. Mám pocit, akoby prišla každá živá duša v okruhu tisíc kilometrov od San Francisca – vrátane tých, ktorí týchto konkrétnych bohov ani neuctievajú.

Keď tak nad tým premýšľam, dáva to zmysel.

Väčšina smrteľníkov má z viacerých dôvodov osobný záujem na tom, kto sa stane vládcom olympských bohov – najoblúbenejší, najnenávidenejší, najobávanejší boh alebo bohyňa, alebo boh ako patrón, čo platí

pre mňa. A niektorých to ovplyvňuje aj priamo. Predpokladám, že mnohí farmári držia palce Demeter, aby požehnala ich úrodu a žatvu. Podľa vojakov by mohol radšej vyhrať Áres. Učencom a učiteľom by sa pozdávala Aténa. A tak ďalej.

Dokonca aj smrteľníkov, ktorí uctieajú iných bohov, zaujíma celé toto divadlo. Alebo možno nemajú radi boha s podobnou alebo konkurenčnou mocou, ako je ten ich. Alebo možno skrátka nechcú žiadneho boha uraziť.

Nech sa na to pozriete akokoľvek, celý svet so záujmom sleduje, čo sa bude diať.

A napriek tomu sú teraz všetky cennosti v bezpečí.

Nečudo, že môj starý mentor sa tvári ustarostene. Nepočuť žiadny piskot. Teda nie taký, aký vydávajú naši členovia, keď sa zhromažďujú okolo potenciálnej obete.

A takto to bude celý mesiac.

Prestúpim z nohy na nohu a hľadím na Diov chrám na druhej strane ulice, kde sa okrem zvyčajného predstavenia s bleskami nedeje nič.

Hore v chráme prívrženci bohov z radov smrteľníkov pália obety, šepkajú modlitby a vykonávajú všetky potrebné obrady. Keďže táto udalosť prichádza len raz za sto rokov, stavila by som sa, že si ich vymýšľajú za pochodu.

Pravdaže, odtiaľto nič nevidíme. V chráme sa nesmie nahrávať, čo je ďalší príkaz bohov. To však znamená, že som tu uviazla s miliónmi ďalších ľudí a všetci zízame na chrám s bielymi stĺpmi na vrchole kopca na druhej strane mosta, akoby sa mal zrazu premeniť na draka a chrliť oheň.

Zatiaľ sa stalo len to, že sa do neba vzniesol jediný obláčik bieleho dymu, pravdepodobne z obety.

Ľudia zaplnili ulicu popri zálive až po kraj mesta a tých z nás, ktorí stáli úplne vzadu, vtláčili medzi budovy. Presne tam som aj ja.

Ostatní členovia sa zhrčili do skupiniek a rozoberajú, či si Hermes vyberie zlodeja, alebo nie. Nebolo by to prvý raz. Po niekoľkých úškroch a pohľadoch mojím smerom si ma opäť prestanú všímať, čo sa mi hodí.

Pár ľudí v mojom okolí pozerá do mobilov a sleduje rôzne formy „živého vysielania“ ešte väčšieho počtu ľudí po celom svete, ktorí stoja na uliciach v iných mestách a hľadia na ďalšie chrámy týchto bohov. Občas zachytím útržky reportáží, ale zatiaľ nemajú veľa nových informácií.

„Podľa legendy mali bohovia a bohyne plné zuby Dia ako svojho kráľa, a tak medzi sebou bojovali o to, kto ho zvrhne, čo viedlo k Anaxianským vojnám,“ vraví reportér v zariadení neďaleko odo mňa. „Situácia sa vyhrotila natoľko, že zničili divy sveta, zbúrali Rodoský kolos a premenili stovky bojovníkov na terakotových vojakov.“

Vyprsknem do smiechu. To zjavne nahnevalo celkom iných bohov.

„Zničili mestá ako Atlantída a Pompeje a nakoniec zbúrali aj svoj domov Olymp, ktorý však odvtedy obnovili,“ pokračuje reportér.

Tento príbeh pozná každý. Potom bohovia uzavreli dohodu, že už nikdy nebudú bojovať medzi sebou, a vznikla Skúška ohňom, v ktorej v ich mene bojujeme my smrteľníci.

Dav okolo mňa zhíkne. „Zeus,“ zvolá niekto. „Zeus si vyberá.“

„Kde?“ pýtajú sa nahlas ostatní.

Hlasy sa dvíhajú a klesajú. Posuniem sa bližšie k mužovi po svojej lavici, ktorý s veľkým záujmom pozerá do mobilu.

A naozaj, niekde inde vo svete z jasnomodrej oblohy udrie mohutný blesk a zasiahne jednoduchý chrám s takým silným rachotom, až sa zdá, akoby sa otriasala samotná zem. Potom sa ozve hlboký hlas – možno z budovy, kde sa nachádza, lebo samotného boha nevidieť. „Som Zeus – prvý kráľ bohov, boh neba, hromov a bleskov, boh počasia, zákona a poriadku, kráľov, osudov a údelov.“

Prevrátim oči. Osud a údel je to isté. Nie? Namyslený hlupák.

A, mimochodom, mal povedať, že je kráľ *olympských* bohov. Ibaže všetci bohovia v mojom panteóne sú takí namyslení, že si nárokujú na všetko. Takže je kráľ bohov.

„V prvý deň Skúšky ohňom si vyberám ako prvý.“ Boh sa odmlčí, akoby čakal potlesk alebo niečo podobné. Keďže nikto z nás poriadne nevie, čo to znamená a čo sa bude diať, a okrem toho predpokladám, že ľuďom pri chráme, v ktorom sa nachádza, po tom hrome hučí v ušiach, takže nič nepočujú, všetci len ticho čakajú.

„Vyberám si...“

7

CHOĎ MI Z CESTY

Mám pocit, akoby ticho vyliezlo z videa a ostalo visieť aj nad nami. Spolu čakáme, od zvedavosti ani nedýchame, nikto sa neodváži ani zakašľať. Koho si vyberie?

Ďalší blesk udrie do zeme, tentoraz mimo chrámu, na vrchol schodov medzi dvomi stĺpmi pred hlavným vchodom. Niekoľkí ľudia skríknu. Na mieste, ktoré zasiahol blesk, sa z ničoho nič zjaví muž, viditeľne dezorientovaný.

Znova zaduní Diov hlas. „Samuel Sebina.“

Vytrieštam oči na mobil. Diov vyvolený smrteľník je ešte vyšší a svalnatejší ako Boone, s ebenovou pleťou a krátkymi čiernymi vlasmi. Je taký zaskočený, že sa len rozhliadne a zmizne tak rýchlo, ako sa zjavil. Ktovie kam?

Ozve sa ďalší výkrik. „Héra!“ zvolá niekto. „Héra si vyberá.“

Ľudia sledujú dianie s hlavami sklonenými nad mobilmi.

„Som Héra, bohyňa manželstva, žien a hviezd na nebesách.“ Z neďalekého mobilu ku mne dolieha zmyselný hlas, o ktorom by ste si mohli myslieť, že patrí Afrodite. Vychádza z jedného z jej chrámov niekde inde vo svete. „Vyberám si...“

Zvyšok nepočujem, lebo sprava sa ku mne pretláča Chance. Telom mi prebehne nepokoj. Zasa ma zahanbí, potrestá alebo Felixa upozorní, že som odišla zo svojho stanovišta skôr – to všetko mi hrozí, ak ma nájde. Musím odtiaľto vypadnúť.

Vklznem do úzkej uličky medzi budovami. Keď sa obzriem, Chance naťahuje krk. Áno. Určite ma hľadá. Musím použiť zopár vyhýbavých manévrov, ale nakoniec zabočím za roh a takmer narazím do širokej mužskej hrude.

„Ale, ale, ale!“ zvolá priveselým hlasom Boone. „Spomal', Lyra-Ví...“ V polovici prezývky, ktorú mi dal, keď sme boli ešte deti, stíchne tak náhle, až je to nepríjemné.

Pri všetkých bohoch. Už to vie. O tom, čo sa stalo s Chanceom. O tom, že sa mi páči. O všetkom.

Vôbec ma to neprekvapuje.

„Zasa si si pospevovala,“ upozorní ma s úsmevom. „Myslel som si, že Felix ťa to už odnaučil.“

Pritisnem si ruku na ústa, akoby sa tie zvuky dali vtiahnúť naspäť. Ako mladá zlodějka som si často hmkala a ani som si to neuvedomovala. Od môjho výcviku však uplynulo už dosť času a môj zlozvyk sa zjavne vrátil.

„Prepáč,“ zamrmlam a obídem ho.

Pohne sa a zatarasí mi cestu. „Kam sa tak ponáhľaš?“

Som si istá, že odkedy sa poznáme, nikdy sa o mňa nezaujímal natoľko, aby sa ma na to spýtal. Cúvnem a prinútim sa pozrieť mu do očí. Do tých tmavohnedých dúhoviek. Vždy sa mi páčili.

Najradšej by som sa rozplakala. Roky som čakala, kedy mi venuje viac pozornosti, a on si vybral práve dnešok. Jediný deň, keď po tom netúžim. Obzriem sa, ale po Chanceovi niet ani stopy. Zatial.

„Nikam,“ odpoviem.

Urobím krok. Boone ma napodobní a znova sa mi postaví do cesty.

„S dovolením.“ Urobím ešte jeden krok.

Stále mi bráni v ceste.

„Čo je?“ vyštekmem.

Zažmurká na mňa, pravdepodobne preto, lebo naňho nikdy neštekám. Potom sa mu po tvári rozleje flakatá červená farba a pošúcha si zátylok.

Ach... nie. Hádam sa o tom so mnou nechce rozprávať, alebo áno? Na toto *fakt* nemám chuť. Hlavne nie tu a teraz.

V očiach sa mu zjaví zvláštna žiara a otvorí ústa, no potom ich zasa zavrie. A je to jasné. „Lyra...“

Davy na oboch koncoch uličky začnú hlasno mrmlať.

„Nechcem, aby mi to uniklo.“ Podarí sa mi ho obísť a aspoň raz ho zaskočím.

„Počkaj.“ Chytí ma za rameno a obráti k sebe, čím mi pripomenie iného muža, ktorý dnes večer urobil to isté. Začínam si pripadať ako

handrová bábika a chystám sa to aj povedať, ale Boone je tak blízko, že zachytím vôňu obyčajného mydla z brloha. Na okamih zastanem a potom pokrútim hlavou. *Musím* odtiaľto vypadnúť, skôr ako ma Chance dobehne a všetko ešte zhorší. Veľavravne sklopím zrak na jeho ruku.

Sleduje môj pohľad a rýchlo ma pustí. „Počúvaj. Ja... Doriti... Prepáč. Chance je somár. Keby som tam bol, niečo by som mu povedal.“

Je to čoraz horšie. Nechcem, aby ma lutoval. A presne to sa deje.

„To nič, Boone,“ prehodím. „Zvládla som to.“

„Počul som.“ Znova vystrúha grimasu. „Určite...“

„Hej. O nič nejde. Aj tak to nie je tvoj problém.“ Keď ho obídem tentoraz, už ma nezastaví.

Vzdialim sa od neho s pocitom, že ma už konečne nechá odísť, ale namiesto toho sa zrazu zjaví vedľa mňa. Nezastaví ma, ale kráča popri mne. „Nesleduješ, čo sa deje.“ Je to oznam, nie otázka. V hlase mu zaznieva zvedavosť. „Kam teda ideš?“

Úkosom naňho pozriem. „Nepotrebujem priateľstvo z ľútosti, Boone. Som v pohode. Fakt.“

„Toto nie je ľútosť.“ Krivo sa na mňa usmeje s náznakom výčitiek svedomia.

Kiežby som mu mohla veriť. Nie je to jeho vina.

„Myslel som si, že sme v pohode,“ povie.

Hej. Za normálnych okolností by som utrúsila nejaký uštipačný komentár, ale dnes nemám sily. Skúsím iný prístup a poviem mu pravdu. „Vraciam sa do brloha.“

„Teraz sa vraciaš?“ V hlase mu zaznie pochybnosť a obzrie sa na dav, ktorý nechávame za sebou. „A čo sviatok? Bohovia si vyberajú.“

„Najdôležitejšie okamihy uvidím aj neskôr.“ Hlavne nech sa kráľom zasa nestane Zeus, inak ma výsledky až tak nezaujímajú. Hermes by však potešil Rád.

Ukážem na chrám. „Felixovi sa nebude páčiť, že tam ani jeden z nás nejde. Vyšší šéfovia vaveli, že tam máme ísť všetci, aby sme si uctili Hermesa.“

Zvážnie. „Pred Chanceom sa nedá dlho skrývať. Odprevadím ťa.“

Mala som tušiť, že mu to dôjde. „Nechceš sa pozerat?“

Ten bezočivý úsmev ma vždy dostane. Ukáže mi svoj mobil. „Vybavené. Výhľad z miesta, kde sme stáli, bol aj tak nanič.“

Boone sa ma drží ako kliešť, jedným okom sleduje mňa a druhým mobil, pričom mi hlási, ktorý boh si koho vybral. Kráčame takmer prázdny-
mi ulicami mesta. Najrýchlejšia cesta vedie popri veži Atlas.

Domov zbohatlíkov s pochybnou mocou. Napriek všetkému, čo sa skrýva v tomto mrakodrape, je tam všetkým členom vstup zakázaný. Obyvatelia majú dosť času, peňazí a zlomyseľnosti, aby sa postarali, že každého votrelca, ktorého chytia, stihne strašný trest. Okrem toho všetci vedia, že strešný apartmán vlastní Hádes.

Chĺpky na krku mi vstávajú dupkom, keď uvažujem, či je tam.

Prečo naňho teraz myslím? On by ma mal trápiť najmenej. *Bývam* s čurákom menom Chance, a hoci sa mu dnes večer vyhýbam, viem, že je len otázkou času, kedy mi zničí život.

Rýchlo pozriem na Boona a zhlboka si vzdychnem. Aj keď to ani do-
teraz nebolo príjemné, som si istá, že *tajná* láska je nekonečne menej
trápna ako tá, ktorou vás môže provokovať úhlavný nepriateľ.

Pri pletivovom plote blokujúcom vstup do tunelov vedúcich popod
ulice mesta Boone odomkne bránu a zasa ju za nami zamkne. Za kopou
odpadkov sa skrývajú gumáky. Úlohou členov je zabezpečiť, aby boli
rôzne vstupné body do nášho podzemného brloha zásobené gumákmi
a baterkami.

Natiahnem si ich a vystriem sa. „Tuším je na rade ďalší. Tentoraz zrej-
me Artemis.“

Pokrčím nosom. Ak idú podľa zvyčajného poradia, už si stihli vybrať
prvých desať smrteľníkov. Ide to rýchlo. Po Artemis zostáva už len jeden
boh, ktorý si musí vybrať. Znova si vzdychnem. Myslela som si, že bu-
dem mať viac času, kým sa vrátia ostatní.

Vezmem si baterku a vykročím po betónovej chodbe pomalovanej
grafitmi.

Boone drží mobil, aby sme obaja videli, kam ideme.

Jeden z Artemidiných slávnych zlatých šípov sa bez veľkej slávy a fan-
fár zapichne do zeme a na displeji sa v oblaku dymu zjaví ďalší smrteľník.

V dave zavládne rozruch a Boone zamrmle: „No, pozrime sa. Artemis
si vybrala muža.“

„Uhm,“ utrúsím a brodím sa vodou siahajúcou po členky. Rýchlo po-
zriem na displej a uvidím štíhleho vyšportovaného muža so svetlou po-
kožkou a s tmavými vlasmi, ktorý žmurká do kamery.

V minulosti bohyňa vždy uprednostnila ženy.

Boone len pokrčí plecami a pokračuje v ceste.

S ľahkosťou dosiahneme náš cieľ – napohľad pevný múr s hrdinským zobrazením Hermesa s prilbou pod pazuchou a okrídlenými sandálmi na nohách. Pravdaže, je to tiež grafit, aby zapadol medzi ostatné umelecké diela v tuneloch.

Zastanem, baterkou posvietim na obe strany a skontrolujem, či nás nikto nesleduje, ale skôr ako zhasnem, zachytím len odlesk potkaních očí. Aj Boone vypne mobil. V úplnej tme pritisnem dľaň na betónový múr a hľadám kryptokódy, o ktorých viem – malé, skryté, vyvýšené hrbolčeky, systém písmen, ktoré sú ľudským okom neviditeľné, ale my zlodeji vieme, ako ich nájsť, a vieme ich prečítať hmatom. Je to spôsob, ako si navzájom zanechať pokyny – ktoré budovy treba obísť, kde sú medzery v pokrytí bezpečnostnými kamerami a tak ďalej.

Neobťažujem sa čítať tento odkaz, lebo viem, čo tam stojí. Po poslednom písmene nasleduje skryté tlačidlo, a keď ho stisnem, otvoria sa masívne betónové dvere a ovanie ma poryv vetra. Rýchlo vojdeme dovnútra a dvere sa rovnako rýchlo zatvoria. Raz za pár rokov sa stane, že niekto nie je dosť rýchly a zostane po ňom len množstvo krvi – ktoré musím upratať ja –, čo je fakt nanič.

Len čo sa za nami zatvoria dvere, tajné, bohom vytvorené komnaty nášho brloha okamžite osvetlia lampáše s modrým plameňom, ktorý nikdy nezhasne. Povráva sa, že tento oheň daroval Rádu samotný Hermes, aby osvetľoval naše skrýše po celom svete.

Boone opäť zapne mobil.

„Máš tu signál?“ spýtam sa.

„Ukradol som Felixovi heslo na wifi.“ Položí ho na zem a obaja si vyjeme gumáky.

Odložím ich spolu s baterkou, aby boli k dispozícii všetkým členom, ktorí prichádzajú a odchádzajú. Boone sa ešte stále trápi so svojimi topánkami a ja pozorujem jeho sklonenú hlavu. Nemusel mi pomáhať skrývať sa pred Chanceom.

Pozrie na mobil. „Zdá sa, že aj Hermes si už vybral.“

Preglgnem. „Zlodeja?“ spýtam sa.

Boone zažmúri na displej a pokrúti hlavou. „Zai Aridam?“

Zháčim sa. „Kde som to meno už počula?“

Obráti ku mne mobil, aby som videla, a naozaj, to meno behá po displeji. Konečne mi dôjde, odkiaľ ho poznám. V poslednej Skúške ohňom pred sto rokmi si Zeus vybral muža menom Mathias Aridam. Nikdy sa nevrátil. Z poslednej Skúšky ohňom sa vlastne nevrátil ani jeden smrteľník, ale ich rodinám sa dostalo veľkého požehnania.

Aridam. Tá rodina prijala požehnanie a odsťahovala sa ďaleko od všetkých známych. Určite to nie je náhoda, alebo áno?

„To je všetko,“ povie Boone. „Dúfam, že sa nakoniec všetci vrátia domov.“

Pravdepodobne je v menšine, lebo my ostatní sme si užívali všetky tie požehnanie po tom, ako sa minule nevrátil nikto. Nahlas nepoviem nič.

„Môžeme?“ Boone vstane.

Zhlboka sa nadýchnem. „Jasné. Prečo nie?“

Zovrie mi žalúdok, keď sa zatvári, akoby mi chcel odpovedať na absolútne rétorickú otázku, ale z reproduktorov na mobile sa ozvú výkriky a obaja sklopíme zrak.

„Čo...“ Cvieme na displej.

„Do milosrdných pekiel,“ zamrmlm.

Pred Dioovým chrámom sa zjavil obrovský stĺp červených plameňov, z ktorých stúpa do neba čierny dym. Len jeden boh by sa rozhodol použiť tento výjav ako vstup.

Hádes.

Stavím sa, že práve preto dnes skúmal ten chrám. Jasné, to sa môže stať len mne. Jediný raz v živote som sa priblížila k tomu prekliatemu miestu a narazila som tam práve naňho.

„O čo mu ide teraz?“ zašomrem a nevšímam si Boonov spýtavý pohľad.

„Zdravím vás, smrteľníci.“ Hádiv hlas neburáca, ale plynie. Zovrie mi žalúdok, keď spoznám ten typický hlboký tón.

„Ako isto všetci viete, nedávno som stratil milovanú osobu – svoju drahú Persefonu.“

Zažmúrim oči.

Persefona. Jeho temná, nesmierne milovaná kráľovná – Persefona. Jeho *mŕtva* kráľovná.

Zachvejem sa.

„Na jej počesť... si aj ja vyberiem šampióna,“ oznámi.

Dofrasa. Hádes sa nikdy nezúčastňuje na Skúške ohňom. V podstate ani nepatrí medzi hlavných olympských bohov. Na tomto svete sa povráva, že je už kráľom podsvetia a ostatní bohovia mu nechcú dopriať ešte väčšiu moc, takže sa nesmie stať aj kráľom bohov na Olympe.

Ludia v okolí chrámu si mrmlú tak nahlas, že to zachytí aj živé vysielanie.

Chudák smrteľník, ktorého si vyberie. Byť vybraný bohom smrti... fuj. Je mi v podstate jedno, čo presne bohovia nútia robiť svojich šampiónov, ale *tento* konkrétny smrteľník to bude mať fakt ťažké.

Hádes sa pomaly usmeje na dav. „A stane sa ním...“

Zrazu mi okolo nôh začne víriť hustý čierny dym, zaplňa miestnosť a do brucha sa mi okamžite zabodne strach. Zdvihnem zrak a pozriem na Boona, ktorý na mňa civie s rastúcou hrôzou vo vytreštených očiach. „Lyra?“

Pri všetkých bohoch. „Tak toto je totálne...“

Dym ma pohltí a zatmie sa mi pred očami. Len na okamih. Je to, akoby som pomaly žmurkla, a keď sa mi vráti zrak, nestojím v brlohu a nesledujem to všetko na malom displeji.

Namiesto toho stojím pri vchode do Diovho chrámu v miznúcom oblaku čierneho dymu, ktorý páchne ohňom a sírou, s Hádom po svojom boku.

Načasoval si to najhoršie, ako sa dalo, vytiahol ma sem uprostred vety a moje ústa dokončia to, čo som práve vravela. „... v riti.“ Posledné dve slová prerušia ohromené ticho, ktoré ovládlo chrám a celé San Francisco. A možno aj celý prekliaty svet.

Hádes sa na mňa usmieva – prešibane a nesmierne spokojne, akoby som ho ani nemohla viac potešiť. Potom ma chytí za ruku, zdvihne ju do vzduchu a obráti sa k davu. „Lyra Keresová!“